

Mgr. Martin Baxa
ministr kultury

V Praze dne 6. června 2023
Č.j.: MK 28043/2023 OLP

R o z h o d n u t í

Podle ustanovení § 152 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále též „správní řád“), jsem na základě rozkladu ze dne 6. 2. 2022, který podal

dále též „zmocněnec“), zastoupen na základě plné moci ze dne 4. 12. 2022, s tím, že

zmocněnec na základě plné moci ze dne 30. 10. 2019 (původní plná moc ze dne 22. 5. 2018 vzata zpět sdělením ze dne 14. 8. 2019) jedná v tomto řízení jménem jednoho z vlastníků dotčených pozemků parc. č. 997/7, 1152/5, k.ú. Staré Město, Alšovo nábřeží (opěrná zeď navigace), Praha 1, a to Hlavního města Prahy, IČ: 000 64 581, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1 s tím, že dalším vlastníkem dotčených pozemků a tedy dalším účastníkem řízení je Česká republika, s tím, že právo hospodaření má Povodí Vltavy, státní podnik, Holečkova 3178/8 Smíchov, 159 00 Praha 5 (dále též „účastníci řízení“), přezkoumal rozkladem napadené rozhodnutí Ministerstva kultury č.j. MK 65293/2022 OPP, sp. zn. MK-S 5731/2019 OPP ze dne 10. 11. 2022 (dále též „rozkladem napadené rozhodnutí“), kterým jako příslušný správní orgán na úseku státní památkové péče rozhodlo v přezkumném řízení podle § 97 odst. 3 správního řádu tak, že se ruší závazné stanovisko formulované v rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru památkové péče, č.j. MHMP 354306/2019, sp. zn. S-MHMP 803197/2018 Cír ze dne 22. 2. 2019, ve věci „umístění plovoucího výtvarného díla, č. parc. 997/7, 1152/5, k.ú. Staré Město, Alšovo nábřeží (opěrná zeď navigace), Praha 1 (dotčené nemovitosti jsou v památkové rezervaci v hl. m. Praze, prohlášené nařízením vlády č. 66/1971 Sb., o památkové rezervaci v hl. městě Praze). Ve smyslu § 95 odst. 4 správního řádu jsou účastníky přezkumného řízení vlastníci dotčených pozemků.

Podle § 152 odst. 5 a § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu jsem po projednání věci rozkladovou komisí, ustavenou podle § 152 odst. 3 správního řádu, rozhodl

t a k t o :

**Rozkladem napadené rozhodnutí Ministerstva kultury
č.j. MK 65293/2022 OPP, sp. zn. MK-S 5731/2019 OPP ze dne 10. 11. 2022
se z r u š u j e a v ě c se v r a c í Ministerstvu kultury k novému projednání.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozkladem se jeho podatel domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a zastavení přezkumného řízení.

Ze správního spisu byly zjištěny následující podstatné skutečnosti:

Ohledně podrobné rekapitulace průběhu prvoinstanční fáze řízení a popisu obsahu Ministerstvem kultury (dále též „MK OPP“) shromážděných podkladů odkazují na odůvodnění rozkladem napadeného rozhodnutí Ministerstva kultury č.j. MK 65293/2022 OPP, sp. zn. MK-S 5731/2019 OPP ze dne 10. 11. 2022, dále na odůvodnění předchozích dvou rozhodnutí tehdejšího ministra kultury v této věci č.j. MK 41972/2020 OLP ze dne 14. 7. 2020 a č.j. MK 43706/2021 OLP ze dne 29. 6. 2021, a v neposlední řadě odkazují na odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze č.j. 14 A 188/2021 – 45 ze dne 7. 6. 2022, kterým se věc vrací žalovanému Ministerstvu kultury k dalšímu řízení a kterým bylo zrušeno rozhodnutí tehdejšího ministra kultury č.j. MK 43706/2021 OLP ze dne 29. 6. 2021 a na odůvodnění předchozího prvoinstančního rozhodnutí Ministerstva kultury č.j. MK 14807/2021 OPP ze dne 1. 3. 2021.

V odůvodnění výše zmíněného rozsudku č.j. 14 A 188/2021–45 ze dne 7. 6. 2022 Městského soudu v Praze uvedl následující hodnotící úvahy:

„(...) Soud dospěl k závěru, že z napadeného rozhodnutí ani ve spojení s rozhodnutím prvoinstančním není vůbec zřejmé, v čem je spatřována nezákonnost Závazného stanoviska. Ministerstvo na s. 7 prvoinstančního rozhodnutí pouze uvádí výčet určitých „nedostatků“ Závazného stanoviska. Nijak však nevysvětluje, jak tyto nedostatky způsobují, že Závazné stanovisko je v rozporu s právními předpisy a jakými. Součástí tohoto odůvodnění není vůbec odkaz na právní předpis, s kterým by Závazné stanovisko mělo být v rozporu. Soud zdůrazňuje, že zrušit v přezkumném řízení nelze rozhodnutí, které není z nějakého pohledu ideální, ale pouze takové, které je v rozporu s právními předpisy. Rozhodnutí v přezkumném řízení tak musí obsahovat jasné označení právního předpisu, s kterým je přezkoumávané rozhodnutí v rozporu a přesné důvody, proč. Lze poznamenat, že některé uváděné nedostatky na první pohled nezákonnost Závazného stanoviska nezpůsobují. Chybný odkaz na § 149 správního řádu se zdá být prostou chybou v psaní, která nemá žádný vliv na zákonnost rozhodnutí. Rovněž tak dlouhá reprodukce vyjádření účastníka řízení, byť i dle soudu nepřiliš vhodná, těžko způsobuje nezákonnost rozhodnutí. Nakonec lze podotknout, že jak napadené rozhodnutí, tak prvoinstanční rozhodnutí žalovaného zrovna tak nevhodně trpí nadměrností částí, kde se rekapituluje obsah dosavadního řízení a podání účastníků a samotné odůvodnění obsahující názory správního orgánu je velmi stručné. Byť dle soudu je taková praxe nevhodná, tak to jistě samo o sobě není důvodem, pro který by soud mohl správní rozhodnutí zrušit a ani tak v tomto případě nečiní. V každém případě není na první pohled zřejmé, jak by žalovaným uvedené vady měly způsobovat rozpor rozhodnutí s právními předpisy. Napadené ani prvoinstanční rozhodnutí toto nijak neosvětluje, a to ani u zbylých vytýkaných nedostatků. Žalovaný dále například vytýká Závaznému stanovisku, že se nevyrovnalo s argumenty Národního památkového ústavu. To však zjevně není pravda. Magistrát na s. 6 Závazného stanoviska vysvětluje, proč nepovažuje záměr za natolik rušivý, aby byl z hlediska památkové ochrany nepřijatelný. Pokud toto odůvodnění žalovaný a ministr považuje za nedostatečné, tak to však ve svých rozhodnutích nijak blíže nevysvětlily. Městský soud tedy objektivně nemůže přezkoumat, zda úvaha správních orgánů o rozporu Závazného stanoviska s právními předpisy je správná, či nikoliv. Městský soud nevyklučuje, že některé vytýkané vady mohou způsobovat nezákonnost Závazného stanoviska, ale žalovaný ani ministr zatím nepřednesli přesvědčivé důvody, proč by tomu tak mělo být a soud tedy nemůže správnost jejich úvah posoudit. Důvody pro rozpor Závazného stanoviska s právními předpisy nejsou z prvoinstančního rozhodnutí

zřejmé, ani kdyby soud vzal v potaz část rozhodnutí, kde žalovaný rekapituluje dosavadní řízení. Na s. 3 rozhodnutí ministerstvo kopíruje obsah jednoho svého předchozího rozhodnutí ve věci, kde jsou uvedeny „argumenty“ pro konstatování nezákonnosti Závazného stanoviska. Nicméně ani zde soud žádné skutečné argumenty neshledal. Je zde opět pouze uveden prostý výčet nedostatků Závazného stanoviska bez jakékoliv argumentace o způsobené nezákonnosti, shodně jako v závěru rozhodnutí. Tato vada odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí nebyla nijak napravena ministrem v žalobou napadeném rozhodnutí. Ministr pouze stroze konstatoval, že se ztotožňuje s tím, že ministerstvem deklarované nedostatky jsou důvodné a oprávněné. Odvolací orgán jistě může obecně souhlasit se závěry prvoinstančního orgánu. To samo o sobě nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Je však nutno, aby rozhodnutí prvoinstančního orgánu netrpělo právě vadou nedostatku odůvodnění. Pokud však prvoinstanční rozhodnutí trpí vadou nedostatků důvodů rozhodnutí, tak rozhodnutí o odvolání (rozkladu), které pouze souhlasí s „důvody“ prvostupňového rozhodnutí, bude trpět stejnou vadou nepřezkoumatelnosti. Ministerstvo se ani nijak nezabývalo splněním druhé podmínky, tedy přiměřeností svého rozhodnutí. Jak vyplývá z výše uvedeného, v přezkumném řízení je nutno zohlednit dobrou víru subjektu, který nabyt rozhodnutím práva. Tyto úvahy v prvostupňovém rozhodnutí nejsou učiněny vůbec. Ministr v závěru svého rozhodnutí v reakci na námitku žalobce pouze uvádí, že žalobci nemohly vzniknout žádné náklady v dobré víře, neboť pouze na základě Závazného stanoviska nemohl přistoupit k realizaci. Tato úvaha je jistě relevantní pro posouzení přiměřenosti. Není však dostatečná. Ministr nevysvětluje, jaká další rozhodnutí mají být ve věci vydána. Závazným stanoviskem bylo rozhodnuto ve věci, o které není příslušný rozhodovat stavební úřad (§ 44a odst. 3 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů). Ministr také nijak nevysvětlil, proč by náklady, které žalobce vynaložil po pravomocném rozhodnutí, kterým byl záměr schválen, byly předčasné, byť by měly následovat ještě další fáze řízení. Žalobce například uváděl jako náklad i pořízení detailní projektové dokumentace. Ministr však zejména ani nevysvětlil, jaká újma vznikla veřejnému zájmu nebo jinému účastníkovi a způsobené újmy nijak nepoměřil. Městský soud tedy dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního pro nedostatek důvodů. Z napadeného rozhodnutí nejsou seznatelné úvahy správních orgánů o rozporu Závazného stanoviska s právními předpisy, které by soud mohl přezkoumat.

K dalším námitkám žalobce soud uvádí následující. Ad 2) V dané věci žalovaný po intervenci ministra v předchozích zrušujících rozhodnutích nerozhodoval ve zkráceném přezkumném řízení ve smyslu § 98 správního řádu. Námitky žalobce, že nebyly splněny podmínky pro rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení, se tedy míjí s obsahem napadeného i prvoinstančního rozhodnutí. Proto se jimi soud nezabýval.

Ad 3 a 4) Soud výše shledal, že i ohledně posouzení dobré víry žalobce a proporcionality rozhodnutí je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Touto námitkou se tedy soud nemůže věcně zabývat. Obdobně otázku vztahu vytýkaných vad k zákonnosti Závazného stanoviska soud posoudil výše v rámci nepřezkoumatelnosti rozhodnutí.

Ad 4) S námitkou žalobce, že napadené rozhodnutí bylo vydáno po lhůtě v § 97 odst. 2 správního řádu, se městský soud neztotožnil. Podle § 97 odst. 2 správního řádu rozhodnutí ve věci v přezkumném řízení v prvním stupni nelze vydat po uplynutí 15 měsíců ode dne právní moci rozhodnutí ve věci. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu se tato podmínka vztahuje pouze na první v přezkumném řízení vydané rozhodnutí prvního stupně. Po zrušení prvního v přezkumném řízení vydaného rozhodnutí prvního stupně lze pokračovat v přezkumném řízení a vydat v něm, a to případně i opakovaně, další rozhodnutí prvního stupně bez ohledu na lhůtu stanovenou v § 97 odst. 2 správního řádu (rozsudek ze dne 2. 7. 2010, č. j.

7 As 21/2010-232). Tato judikatura nebyla dosud překonána a soud nevidí v tomto případě důvod, proč by se od ní měl odchylovat. Závazné stanovisko bylo vydáno dne 22. 2. 2019. První rozhodnutí o jeho zrušení žalovaný vydal dne 22. 8. 2019. Lhůta 15 měsíců byla tedy zachována. Závěrem soud podotýká, že pokud jde o argumentaci žalobce proti názoru Národního památkového ústavu, tak tato není v tomto řízení relevantní, proto se jí nezabýval. V rámci této žaloby mohl posoudit pouze zákonnost rozhodnutí v přezkumném řízení. Nakonec ani správní orgány se (správně) meritem otázky, zda záměr je v souladu s předpisy na poli památkové péče, nezabývaly.

Městský soud z výše uvedených důvodů shledal žalobu důvodnou, proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 soudního řádu správního zrušil pro nepřezkoumatelnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Vzhledem k tomu, že stejnou vadou trpí i prvoinstanční rozhodnutí, tak soud zrušil i toto (§ 78 odst. 3 soudního řádu správního). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem městského soudu vyjádřeným v tomto rozsudku (78 odst. 5 soudního řádu správního). Ten lze shrnout tak, že žalovaný, pokud opět bude považovat za nutné zrušit Závazné stanovisko, v rozhodnutí jasně a srozumitelně odůvodní, které vady Závazného stanoviska považuje za rozporné se zákonem, odkáže na konkrétní ustanovení zákona a vysvětlí důvody pro takový závěr. Rovněž se bude zabývat otázkou, zda by zrušení Závazného stanoviska nebylo v rozporu s § 94 odst. 4 a 5 správního řádu.“

Následně po vrácení věci k novému projednání výše citovaným rozsudkem vydalo v této věci Ministerstvo kultury nové rozhodnutí č.j. MK 65293/2022 OPP, sp. zn. MK-S 5731/2019 OPP ze dne 10. 11. 2022, kterým jako příslušný správní orgán na úseku státní památkové péče rozhodlo v přezkumném řízení podle § 97 odst. 3 správního řádu tak, že se ruší závazné stanovisko formulované v rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru památkové péče, č.j. MHMP 354306/2019, sp. zn. S-MHMP 803197/2018 Cír ze dne 22. 2. 2019, ve věci „umístění plovoucího výtvarného díla, č. parc. 997/7, 1152/5, k.ú. Staré Město, Alšovo nábřeží (opěrná zeď navigace), Praha 1 (dotčené nemovitosti jsou v památkové rezervaci v hl. m. Praze, prohlášené nařízením vlády č. 66/1971 Sb., o památkové rezervaci v hl. městě Praze), a to s následujícím odůvodněním:

„1/ Nepřezkoumatelnost, nedostatky závazného stanoviska MHMP OPP: - NPÚ ve svém vyjádření mj. uvádí důvody, pro které je záměr především vyloučený, a to:

1. Provedením záměru by došlo k narušení panoramatu nábřežní zdi souměrně prohnuté, se vzrostlými stromy na koruně navigace.

2. Regulační zeď Alšova nábřeží tvoří první plán při dálkových pohledech na Staré Město, zejména z levobřežních částí PPR, z nichž nejdůležitější je pohled od Pražského hradu. Nábřežní zeď je zde vybudována bez náplavky a tvoří výrazný architektonický a urbanistický kompoziční prvek. Tato skutečnost je podtržena blízkostí prostupu říční navigací, kde je naopak přirozené, že právě zde je umístěno kotviště.

3. Návrh předpokládá zásah (byť omezený a kultivovaný) do nábřežní zdi kotvením podest schodiště a úpravu historického zábradlí na koruně zdi. Nábřežní zeď je druhotně upravována (přibližně v roce 1996 v souvislosti s vybudováním novostavby a rekonstrukcí objektů areálu hotelu Four Seasons), nicméně se jedná o historickou zeď z přelomu 19. a 20. století, stejně jako druhotně umístěné zábradlí, které bylo přeneseno z původní nivelety na druhotně snížený kordon zdi.

Obecně lze konstatovat, že NPÚ zásadně nesouhlasí s koncepcí řešení individualizovaných přístupů k vodě z pravobřežní navigace.

MHMP OPP, jakožto dotčený orgán státní správy, se však s názorem uvedeným ve vyjádření NPÚ dne 26. 6. 2018 neztotožnil a vydal závazné stanovisko č.j. MHMP 354306/2019 dne 22. 2. 2019, kterým záměr posoudil jako přípustný se dvěma marginálními podmínkami, a to:

1. Červená linka ve tvaru srdce na ploše mola (pontonu) nebude světlá.

2. Bude zpracována detailní výkresová dokumentace řešení konstrukce schodiště s rampou (lávkou) včetně jeho kotvení do nábrežní zdi, branky v zábradlí a umístění informační desky, která bude předložena MHMP OPP v rámci dalšího stupně projektové dokumentace k projednání ve správním řízení.

MHMP OPP se ztotožnil s názorem účastníka řízení a jeho formulace ocitoval v odůvodnění závazného stanoviska, ovšem tyto převzaté námitky nevyvracejí argumenty NPÚ, dle kterých je záměr umístit plovoucí výtvarné dílo na Alšově nábreží vyloučený.

NPÚ nezbylo než vzít předložený návrh na vědomí (vyjádření NPÚ č. j. NPÚ-311 /42953/2019 ze dne 19. 6. 2019).

MHMP OPP schválil ve svém rozhodnutí nové přístaviště na Alšově nábreží, kdy soukromý podnikatelský subjekt Presidential Cruises, který provozuje lodní dopravu při Pizzerii Grosseto, zneužil odkaz a památku Václava Havla, aby zřídil nové přístavní zařízení pod záminkou postavení nové tzv. lavičky Václava Havla, která má být umístěna na zamýšleném pontonu. Na ponton má vést nové schodiště, na které bude vstup k Alšova nábreží vybouráním stávajícího zábradlí. V tomto případě se jedná o prolomení embarga na zřizování nových přístavišť v centru Prahy.

Zároveň, jak bylo uvedeno výše, se k věci vyjádřil primátor hl. města Prahy MUDr. Zdeněk Hřib (19. 2. 2021 byl na Ministerstvu kultury zaevidován dopis primátora hl. města Prahy č.j. MHMP 36483/2021), kdy vedení hl. města Prahy považuje zřízení nových stání v tomto prostoru za nepřijatelné.

MHMP OPP i NPÚ byla k záměru předložena PD zpracovaná firmou A32 spol. s. r. o., pod názvem Instalace uměleckého díla „Lavička Václava Havla“ do veřejného prostoru, vypracovaná v 05/2018.

IPR, jehož revidované vyjádření k architektonické studii „První plovoucí lavička Václava Havla, Alšovo nábreží, Praha 1“ č.j. IPR 8390/19, vl. doručené na MHMP OPP dne 29. 8. 2019, odkazuje na dřívější dopis č. j. 3650/18 ze dne 5. 4. 2018, se vyjadřuje k PD A32, spol. s.r.o. vypracované však v 12/2017. Z výše uvedeného je zřejmé, že se jedná o architektonickou studii odlišnou od té, která byla podkladem závazného stanoviska MHMP OPP.

Rozhodnutí MHMP OPP povolilo navrhovaný záměr v rámci tzv. přípravy prací s odkazem na posouzení zásadních otázek v rámci dalšího stupně projektové dokumentace k projednání ve správním řízení (viz podmínka č.2 rozhodnutí). Vzhledem k tomu, že se jedná o závazné stanovisko vydávané formou rozhodnutí, není takovýto postup na místě.

Odkaz na ustanovení § 149 správního řádu je chybný, neboť se jedná o samostatné rozhodnutí, a ne o závazné stanovisko ve formě podle § 149 správního řádu, kdy je ve věci příslušný rozhodovat stavební úřad podle stavebního zákona.

Závěry přijaté přezkoumávaným rozhodnutím MHMP OPP neodpovídají zjištěnému skutkovému stavu, opírají se o účelová a zkreslená tvrzení žadatele. Při vydání rozhodnutí

nevzal MHMP OPP v úvahu či obešel řadu závazných předpisů platných na úseku památkové péče (namátkou: základní zásady správního řízení – ustanovení § 2 odst. 1, 2, a 4 a § 3 správního řádu vztahující se na vydávání správních rozhodnutí; zásady vládního nařízení č. 66/1971 Sb., o památkové rezervaci v hl. m. Praze, a v neposlední řadě zásady upravené v ustanoveních § 1, § 5, § 6a a § 14 památkového zákona). Předmět ochrany v daném území a důvody nutnosti jejího zachování vyplývají z uvedeného právního předpisu, když i na ně poukazuje vyjádření odborné instituce, které je součástí správního spisu, a s jejímiž závěry se Ministerstvo kultury v celém rozsahu ztotožnilo.

2/ Nebyly splněny podmínky pro vedení zkráceného přezkumného řízení: - MK OPP po intervenci ministra v předchozích zrušujících rozhodnutích nerozhodoval ve zkráceném přezkumném řízení ve smyslu § 98 správního řádu, tedy se míjí s obsahem napadeného i prvoinstančního rozhodnutí. Proto se jimi soud nezabýval.

3/ Co se týče námitky ohledně nákladů, které byly vynaloženy v dobré víře účastníkem řízení Ustanovení § 94 odst. 4 správního řádu uvádí: „Jestliže po zahájení přezkumného řízení správní orgán dojde k závěru, že ačkoli rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právní předpisem, byla by újma, která by jeho zrušením nebo změnou vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, řízení zastaví.“

Dle ustanovení § 94 odst. 5 správního řádu: „Při rozhodování v přezkumném řízení je správní orgán povinen šetřit práva nabytá v dobré víře, zejména mění-li rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s právními předpisy (§ 97 odst. 3) nebo určuje-li od kdy nastávají účinky rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení (§ 99)“. Přezkumné řízení představuje dozorcí prostředek, jehož prostřednictvím zejména nadřízené správní orgány přezkoumávají zákonnost rozhodnutí a jemu předcházejícího řízení.

Ochrana práv nabytých v dobré víře může dostat přednost před zrušením nebo změnou pravomocného rozhodnutí jen v tom případě, že újma, která by vznikla zrušením nebo změnou tohoto rozhodnutí by byla ve zjevném nepoměru k újmě, která již vznikla v důsledku pravomocného rozhodnutí jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu.

MK OPP uvádí, že pouze na základě přezkoumávaného závazného stanoviska MHMP OPP ze dne 22. 2. 2019 ještě nebylo možné přikročit k vlastní realizaci plovoucí lavičky Václava Havla a k výstavbě navazujícího schodiště. Náklady v dobré víře by tak bylo možné vynaložit až po vydání následných rozhodnutí ze strany příslušného stavebního úřadu a vodoprávního úřadu, které by opravňovaly zahájit vlastní realizaci tedy instalaci díla. Taková rozhodnutí však vydána nebyla, resp. nebyla doložena ani zmíněna.

4/ Námitka účastníka řízení, že napadené rozhodnutí bylo vydáno po lhůtě v § 97 odst. 2 správního řádu. Dle ustanovení § 97 odst. 2 správního řádu rozhodnutí ve věci v přezkumném řízení v prvním stupni nelze vydat po uplynutí 15 měsíců ode dne právní moci rozhodnutí ve věci. Tato lhůta tedy neomezuje vydání rozhodnutí v přezkumném řízení na úrovni II. stupně. Účelem této právní úpravy je mimo jiné to, aby po zrušení rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení soudem ve správním soudnictví mohl správní orgán i po uplynutí 15 měsíční lhůty pokračovat v přezkumném řízení a odstranit procesní vady a vydat další rozhodnutí (rozsudek NSS ze dne 2. 7. 2010 č.j. 7 As 21/2010-232). Závazné stanovisko MHMP OPP bylo vydáno dne 22. 2. 2019, první rozhodnutí o jeho zrušení vydal MK OPP dne 22. 8. 2019. Lhůta 15 měsíců byla zachována. V dalším řízení je správní orgán prvního stupně vázán právním názorem správního orgánu vysloveným v tomto rozhodnutí podle ustanovení § 97 odst. 3 správního řádu.

MHMP OPP se pak v případě vydání nového závazného stanoviska ve věci umístění lavičky V. Havla musí vypořádat především s těmito nedostatky: chyby v odkazech na ustanovení právních předpisů, např. nedůvodný odkaz na ust. § 149 správního řádu; svá tvrzení opírat pouze o podklady, které jsou obsažené ve spisu; převzetí nepodložených tvrzení žadatele o vydání závazného stanoviska do textu rozhodnutí; vyrovnat se se skutečností, že převzal do rozhodnutí argumentaci souhlasem správce jednoho z dotčených pozemků – sdělení Povodí Vltavy ze dne 12.9.2016, ačkoliv souhlasné stanovisko bylo odvoláno téměř 2 roky před vydáním rozhodnutí; neověření aktuálnosti stanovisek vlastníka a správce dotčených pozemků –Hl.m. Prahy a Povodí Vltavy: kdy IPR souhlasně komentuje architektonickou studii téže projektové organizace spol. A32 s.r.o. vypracovanou v 12/2017 pod názvem „První plovoucí Lavička Václava Havla, Dvořákovo nábřeží, Praha 1“, na kterou se přezkoumávané rozhodnutí nevztahuje. Zdůvodnit, proč byla do spisu založena pouze architektonická studie vyhotovená v 05/2018; a především konkrétně uvést, proč byly odmítnuty zásadní výhrady odborné organizace z oblasti památkové péče uvedené pod body 1-3 vyjádření NPÚ ze dne 26. 6. 2018. Před vydáním nového rozhodnutí MHMP OPP zajistí současná vyjádření hl. m. Prahy a Povodí Vltavy k záměru a založí je do spisu.“

Výše citované rozhodnutí Ministerstva kultury č.j. MK 65293/2022 OPP, sp. zn. MK-S 5731/2019 OPP ze dne 10. 11. 2022 napadl zmocněnec včas podaným rozkladem ze dne 6. 12. 2022, kterým se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a zastavení přezkumného řízení. Rozklad obsahuje následující odůvodnění:

„Účastník tímto v zachovalé lhůtě napadá rozhodnutí MK OPP v celém rozsahu. Účastník má za to, že rozhodnutí MK OPP je: a) v rozporu s právními předpisy, b) nesprávné, c) zatíženo vadou porušením procesního předpisu v intenzitě zakládající jeho nezákonnost.

Účastník je přesvědčen, že rozhodnutí MK OPP bylo vydáno v rozporu se zákonem, a proto žádá ministra kultury a navrhuje, aby rozhodnutí Ministerstva kultury ČR ze dne 10. listopadu 2022, č.j. MK 65293/2022 OPP, sp. zn. MK-S 5731/2019 OPP zrušil a přezkumné řízení dle ust. § 97 odst. 1 správního řádu zastavil.

Prolog – Praha a „Plovoucí lavička Václava Havla“ – K nejcennějším krajinnotvorným prvkům Prahy, unikátním i ve světovém měřítku, patří promenádní prostory v bezprostředním okolí řeky. Historickým vývojem získaly podobu soustavy jedinečných lokalit, tvořené vzájemně propojenými amfiteátry s postupně stoupající zástavbou a postupným přechodem do krajiny. Je to jeden z důvodů, proč bylo Historické centrum Prahy roku 1992 zapsáno na Seznam světového kulturního dědictví UNESCO. Této hodnoty jsme si jako tvůrci projektu Plovoucí lavička Václava Havla byli velice dobře vědomi a naším cílem od počátku bylo žádnou z těchto hodnot nenarušit. Proto jsme před začátkem projektových prací nechali vypracovat rozsáhlou komparativní studii využitelnosti nábřeží v patnácti evropských městech.

Plovoucí lavička Václava Havla představuje rozměrově malé, ale umístěním velice významné rozšíření veřejného prostoru v centru Prahy a zároveň jeho obohacení uměleckým dílem. Veřejnosti po sedmdesáti letech opět zpřístupní podběží v prostoru Alšova nábřeží, v místech, kde byly od dokončení nábřežní konce 70. let 19. století až do poloviny 50. let 20. století ukotveny veřejně přístupné plovoucí platformy, např. říční lázně „Humanka“, plovoucí sádky rybářů či půjčovny loděk. Plovoucí lavička Václava Havla představuje obnovu této tradice na současné úrovni technologií. Je to zcela nový funkční prvek pro pobyt v městském exteriéru, který zatím nemá v Praze plnohodnotnou obdobu. Jedná se o platformu přístupnou veřejnosti při dodržení předepsaných bezpečnostních limitů. Toto rozšíření veřejného prostoru spojuje pro návštěvníka příjemnou intimitu v jinak rušném pražském centru s nenapodobitelnou vyhlídkou na panorama Hradčan, Kramářovy vily, Hanavského pavilónu a úbočí Petřína a

Letné. Objekt byl od prvních skic vždy důsledně koncipován tak, aby jeho instalace nevyžadovala fyzický zásah do žádného památkově chráněného objektu a nepředstavovala jakékoliv narušení pražského panoramatu. Účastník se brání snaze Odboru památkové péče Ministerstva kultury ČR zrušit rozhodnutí Odboru památkové péče Magistrátu hlavního města Prahy, jímž byl se záměrem vybudování Plovoucí lavičky Václava Havla při splnění předepsaných podmínek vysloven souhlas, neboť je přesvědčen, že ústřední správní úřad v prvním stupni koná na základě „dojmů“, jeho závěry nejsou podloženy obsahem správního spisu, a samo rozhodnutí ministerstva trpí vadami, které vytýká domněle nezákonnému rozhodnutí Odboru památkové péče Magistrátu hlavního města Prahy. Tyto „dojmy“ plynou i z podnětů [redacted], který lživým způsobem celý projekt popisuje a podsouvá účastníkovi úskočné úmysly, a to jen proto, aby přiměl správní orgán k averznímu jednání; „každý soudí podle své hvězdy“ a mělo-li by být pátráno po odpovědi na otázku „cui bono?“ přípisy pana [redacted], pak jsou to byznysové plány podivného společenství, které je taktéž níže popsáno. Je tu tedy evidentní snaha celý projekt s imanentním poselstvím humanity, dobré vůle a tolerance, degradovat prostřednictvím památkově-estetických hledisek a Odbor památkové péče Ministerstva kultury ČR se této roli možná i nevědomky zhostil. Účastník se domnívá, že snaha Odboru památkové péče Ministerstva kultury ČR zasáhnout do procesu realizace záměru „Plovoucí lavičky Václava Havla“ vychází především z účelově překroucených a medializovaných informací, které byly účastníkem spolehlivě vyvráceny, přičemž tento odbor činí vše pro to, aby odpovědnost za posouzení aspektů záměru účastníka z hlediska památkové péče byla přesunuta na v této věci procesně nikomu neodpovědný Národní památkový ústav - územní odborné pracoviště v Praze; je zcela pominuto, že to musí být příslušný správní orgán, jenž zákonem svěřenou kompetenci vykonává (Odbor památkové péče Magistrátu hlavního města Prahy) a kdo musí vyvažovat zájmy účastníka s veřejným zájmem na základě svého odborného přesvědčení a nikoli na „dojmech“ nebo snaze „centralizovat“ rozhodování v oblasti památkové péče využitím mimořádných prostředků dozorcího práva (oč se formálně Odbor památkové péče Ministerstva kultury ČR snaží). Účastník na základě dále rozvedeného textu dochází k přesvědčení, že ministr kultury v zájmu zachování respektu k vymahatelnosti a subordinaci procesů a rozhodování uvnitř orgánu veřejné správy nemá jinou (správnou) možnost, než rozkladem napadené rozhodnutí zrušit a přezkumné řízení zastavit.

Účastníka k tomu vedou následující hmotněprávní a procesně právní důvody, které jsou rozvedeny v dále uvedených kapitolách: 1. Shrnutí dosavadního řízení, a. myšlenka odkazu Václava Havla a fenomén jeho laviček, b. inspirace v zahraničí a architektonické studie, c. správní řízení doprovázející realizaci záměru, d. přehled řízení v oblasti ochrany památkové péče (MHMP, MK OPP) e. věcné vypořádání názorů NPÚ. 2. Pozoruhodné okolnosti případu a. postava [redacted], b. postava [redacted], c. Svatojánský spolek z.s., d. Pražské Benátky s.r.o., 3. Přezkumné řízení a. přehled průběhu přezkumného řízení v rámci Ministerstva kultury ČR, b. pojem nezákonnosti správního rozhodnutí, c. smysl, účel, přípustnost přezkumného řízení obecně, d. přezkumné řízení a ochrana nabytých práv, e. délka trvání řízení a dobrá víra účastníka řízení. 4. Návrh účastníka řízení.

1. Shrnutí dosavadního řízení – a. myšlenka odkazu Václava Havla a fenomén jeho laviček Lavičky Václava Havla, po výtvarné stránce založené na jednotném architektonickém konceptu Bořka Šípka, tvoří vždy dvě křesla spojená kulatým stolem, jehož středem prorůstá strom. Budování Laviček Václava Havla je celosvětovou iniciativou s cílem vytvoření sítě míst ve veřejném prostoru, která mohou přispět k setkávání a vedení skutečného dialogu, míst, kde bude možné diskutovat a přemýšlet v duchu ideálů a životních postojů Václava Havla. Umístění této lavičky na plovoucí platformu v navržené lokalitě představuje významné rozšíření a obohacení veřejného prostoru.

Inspirace v zahraničí a architektonické studie: - Srovnatelné veřejně přístupné plovoucí platformy jsou vybudovány například na Seině v Paříži, na Dunaji ve Vídni a Budapešti, na Salzachu v Salzburku. Najdeme je i tam, kde do města vstupuje moře: na Canal Grande v Benátkách. Všechna zmíněná města jsou zapsána v Seznamu světového kulturního dědictví UNESCO. V nedávné době byl obdobným způsobem velice zdařile rozšířen veřejný prostor také v Táboře na hladině rybníka Jordánu. Namátkou vybraná správní řízení či stanoviska doprovázející realizaci záměru, jež bylo nutné obstarat a s jejichž pořízením a žádostmi o ně byly vynaloženy vyčíslitelné náklady: 1. závazné stanovisko MHMP Odboru bezpečnosti, oddělení preventivní ochrany, 2. vyjádření Správy služeb hl. m. Prahy, 3. vyjádření projektanta PPO hl. m. Prahy, 4. koordinované závazné stanovisko Hasičského záchranného sboru hl. m. Prahy, 5. vyjádření ÚMČ Praha 1 k záměru umístění přístupu k plovoucímu uměleckému dílu, 6. závazné stanovisko MHMP Odboru územního rozvoje, oddělení informací o území, 7. závazná stanoviska a vyjádření MHMP Odboru ochrany prostředí, Oddělení posuzování vlivů na životní prostředí, 8. povodňový plán pro provoz plovoucího výtvarného díla v přístavišti Alšovo nábřeží, 9. vyjádření IPR Praha. Řízení v oblasti ochrany památkové péče (MHMP, MK OPP, ...) 1. dne 8. 6. 2018 podána žádost k NPÚ územnímu odbornému pracovišti v Praze o vydání odborného vyjádření, 2. dne 26. 6. 2018 se NPÚ ÚOP PR vyjádřil tak, že z hlediska památkové péče považuje předložený návrh za vyloučený, 3. dne 6. 12. 2018 se vyjádřil poradní sbor OPP MHMP, 4. dne 20. 12. 2018 podána žádost o umístění plovoucího výtvarného díla, parc. č. 997/7, 1152/5, k.ú. Staré Město, 5. dne 22. 2. 2019 vyhotoveno rozhodnutí MHMP OPP č.j. MHMP 354306 /2019, sp. zn. S-MHMP 803197/2018 Cír – kladné vyřízení žádosti, závazné stanovisko, 6. dne 19. 6. 2019 se NPÚ ÚOP PR vyjádřil tak, že z hlediska památkové péče bere předložený návrh na vědomí, 7. dne 22. 8. 2019 vyhotovené rozhodnutí Ministerstva kultury č.j. MK 58903/2019 OPP, sp. zn. MK-S 5731 /2019 OPP, kterým bylo ve přezkumném řízení zrušeno rozhodnutí MHMP ze dne 22. 2. 2019, 8. dne 27. 9. 2019 podán rozklad proti rozhodnutí MK ČR ze dne 22. 8. 2019, 9. dne 20. 12. 2019 vyhotoveno rozhodnutí ministra kultury č.j. MK 79505/2019 OLP, kterým bylo rozhodnutí MK ČR č.j. MK 58903/2019 OPP, sp. zn. MK-S 5731 /2019 OPP zrušeno a věc vrácena k novému projednání, 10. dne 24. 1. 2020 vyhotoveno rozhodnutí Ministerstva kultury č.j. MK 4323/2020 OPP, sp. zn. MK-S 5731/2019 OPP, kterým bylo zrušeno rozhodnutí MHMP ze dne 22. 2. 2019, 11. dne 4. 3. 2020 podán rozklad proti rozhodnutí MK ČR ze dne 24. 1. 2020, 12. dne 14. 7. 2020 vyhotoveno rozhodnutí ministra kultury č.j. MK 41972/2020 OLP, kterým bylo zrušeno rozhodnutí MK ČR č.j. MK 4323/2020 OPP, sp. zn. MK-S 5731/2019 OPP ze dne 24. 1. 2020 a věc vrácena k novému projednání, 13. dne 1. 3. 2021 bylo vyhotoveno rozhodnutí Ministerstva kultury č.j. 14807/2021 OPP, sp. zn. MK-S 58903/2019 OPP, kterým bylo zrušeno rozhodnutí MHMP ze dne 22. 2. 2019, 14. dne 18. 3. 2021 byl podán rozklad proti rozhodnutí MK ČR ze dne 1. 3. 2021, ve znění jeho doplnění, podaného dne 9. 6. 2021 a dne 30. 6. 2021.

Věcné vypořádání názorů NPÚ: - NPÚ prohlašuje návrh za „Z hlediska památkové péče (...) vyloučený“. Odůvodňuje to zejména třemi body (jednotlivé body stanoviska NPÚ cituji v úplnosti včetně pravopisných zvláštností): 1. Provedením záměru by došlo k narušení panoramatu nábřežní zdi souměrně prohnuté, se vzrostlými stromy na koruně navigace. Umístění schodiště a pontonu by narušilo souměrnost zdi při dálkových pohledech zejména s protějšího břehu a Karlova mostu. 2. Regulační zeď Alšova nábřeží tvoří první plán při dálkových pohledech na Staré Město, zejména z levobřežní části PPR, z nichž nejdůležitější je pohled od Pražského hradu. Nábřežní zeď je zde vybudována bez náplavky a tvoří výrazný architektonický a urbanistický kompoziční prvek. Tato skutečnost je podtržena blízkostí prostupu říční navigací, kde je naopak přirozené, že právě zde je umístěno kotviště. 3. Návrh předpokládá zásah (byť omezený a kultivovaný) do nábřežní zdi kotvením podest schodiště a úpravu historického zábradlí na koruně zdi. Nábřežní zeď je druhotně upravována (přibližně v roce 1996 v souvislosti s vybudováním novostavby a rekonstrukcí objektů areálu hotelu Four

Seasons), nicméně se jedná o historickou zeď z přelomu 19. a 20. století, stejně jako druhotně umístěné zábradlí, které bylo přeneseno z původní nivelety na druhotně snížený kordon zdi. Argumentace NPÚ je nepřesná nebo mylná ve všech bodech, přičemž není podstatné, že NPÚ užívá nepřesnou a místy zavádějící terminologii. Závažné odborné nedostatky stanoviska NPÚ č.j. 311-46088/2018 jsou věcné povahy: 1. Nábřežní zeď Alšova nábřeží není a nikdy nebyla souměrně prohnutá, neboť nepravidelnou křivkou kopíruje přirozený říční břeh. Nikdy také nebyla osově symetrická, a tudíž nelze její souměrnost narušit. V letech 1999 až 2000, jak bude zmíněno dále, byly navíc její proporce podstatným způsobem změny, a to se souhlasem a za spolupráce NPÚ. K posouzení vlivu instalace Plovoucí lavičky Václava Havla na panorama: při pohledech z protilehlého břehu Vltavy nebo z nejzápadnější části Karlova mostu (z největší části Karlova mostu, ležící blíže uvedené lokalitě, vegetace na Křižovnickém ostrově zakrývá výhled na jakýkoliv objekt v blízkosti nábřežní zdi) je ponton neutrální barvy s úrovní paluby 35 cm nad hladinou prakticky nepostřehnutelný. Pro srovnání: průměrně vysoký člověk stojící na jeho palubě je zhruba pětinasobně vyšší, než je výška plovoucí platformy nad hladinou. Ani stromek, který tvoří součást navrhovaného díla, nezasahuje korunou do úrovně korunní římsy nábřežní zdi. Subtilní (slovy stanoviska NPÚ „umírněné a kultivované“) schodiště je opět mnohem méně výrazné než osoby na něm stojící. Vzhledem k obvyklé frekvenci pohybu řádově větších plavidel na 52. kilometru vltavské říční kilometráže bude Plovoucí lavička Václava Havla z levého břehu Vltavy či z nejzápadnější části Karlova mostu jen obtížně postřehnutelná i pro pozorovatele, který bude o její existenci vědět a bude ji cíleně hledat. Do panoramatu z uvedených důvodů žádným způsobem zasáhnout nemůže. 2. Protipovodňová hráz, která tvoří dnešní nábřežní zeď, byla v místech dnešního Alšova (dříve Dolního) nábřeží vybudována v letech 1876 až 1877. Jejím hlavním účelem bylo zabránit rozlévání vod při jarním tání do ulic Starého Města a umožnit proměnu prostor někdejšího Rejdiště na stavební parcely pro veřejné i soukromé budovy. Při pohledu od Pražského hradu nebude Plovoucí lavička Václava Havla vizuálně odlišitelná od loďek a řádově větších plavidel vyvázaných vpravo v rozlehlém soukromém přístavišti, které je od Pražského hradu dobře viditelné, a nebude představovat ani setinu hmoty ve srovnání s vlevo kotvící Marina Ristorante. Opět ji může zaregistrovat pouze pozorovatel, který bude předem vědět o její existenci a bude ji cíleně hledat, neboť se jedná o objekt minimálních rozměrů, pojednaný v neutrálních barvách. Citovaný argument NPÚ je tedy naprosto bezpředmětný. 3. Jižní část dnešní nábřežní zdi byla od základu přestavěna v letech 1999 až 2000 (nikoliv v roce 1996, jak se domnívá zpracovatel citovaného stanoviska NPÚ) v souvislosti se stavbou hotelu Four Seasons. Z původní zdi byla sekundárně užitá pouze část obkladových kamenů původního zdíva. Na fotografiích z roku 2000 je i v případě obkladu přesně vidět rozsah užití starých a nových kamenných prvků. Nejedná se o „historickou zeď z přelomu 19. a 20. století“, jak se mylně domnívá zpracovatel stanoviska NPÚ, ale o nábřežní zeď z let 1999 až 2000, opatřenou fasádou s použitím kamenických prvků z původní protipovodňové hráze, postavené v letech 1876 až 1877. Také v případě zábradlí je stanovisko NPÚ založeno na mylném předpokladu. Nejedná se totiž o „druhotně umístěné zábradlí“, ale o volnou moderní repliku původního zábradlí, která se konstrukcí a osazením od původního zábradlí zřetelně odlišuje. Původní osmiboké kamenné sloupky zábradlí byly nahrazeny válcovými a původní zábradlí, kotvené všemi svislými tyčemi do kamenů korunní římsy zdi, bylo nahrazeno zábradlím, které je do kamenů korunní římsy kotveno jenom uprostřed jednotlivých polí. O této skutečnosti je snadné se přesvědčit na místě, protože tam, kde byly v roce 2000 na dnešní korunu hráze osazeny původní kameny, je zřetelně patrné, že v nich kdysi byly zapuštěny svislé tyče původního zábradlí. Otvory po svislých tyčích původního zábradlí jsou dnes zaslepeny umělým kamenem, ale zůstávají dobře viditelné. Nejedná se tedy o zásah do historické zdi a historického zábradlí, ale do zdi z roku 2000 a do zábradlí z téhož roku, které je pouze volnou moderní replikou původního. Ani třetí bod odůvodnění stanoviska NPÚ není odborně relevantní. Jeden každý ze tří důvodů, uváděných ve stanovisku NPÚ č.j. 311-

46088/2018 ze dne 26. června 2018 na podporu závěru, že „z hlediska památkové péče je předložený návrh vyloučený“, je věcně nesprávný a odborně neobhajitelný. To je zásadní důvod, proč byl Odbor památkové péče MHMP oprávněn k tomuto stanovisku nepřihlídnout a rozhodnout tak, jak učinil v závazném stanovisku čj. MHMP 354306/2019 ze dne 22. února 2019. Toto stanovisko bylo tedy z pohledu zásad památkové péče prokazatelně přijato ve shodě s ustanovením § 149 odst. 1 a 2, Správního řádu, a při splnění podmínek ustanovení § 5 odst. 1 a 2 Památkového zákona.

Pozoruhodné okolnosti případu: – a. postava pana [redacted] – 1. Pozadí celého případu je poměrně složité, avšak ověřitelně, propojeno. V jednotlivých subjektech, které se v řízení objevují (jmenovitě nebo skrytě), vystupuje osoba pražského podnikatele [redacted] který se zjevně snaží všemožnými způsoby hájit své čistě obchodní zájmy. 2. [redacted] je jediným společníkem a jednatelem obchodní společnosti [redacted], která provozuje výletní lodě na Vltavě. Rovněž je členem Svatojánského spolku, z.s., který podával podněty k zahájení přezkumného řízení a který organizuje slavnosti Navalis. O provázanosti subjektů a osob svědčí jak společné prezentování na webových stránkách <http://www.prazskebenatky.cz/>, tak skutečnost, že [redacted] do roku 2014 předsedou spolku, ale též fakt, že je s [redacted] spojen dřívější účastí v téže obchodní společnosti České Rejdařství s.r.o., 3. Podnikatelské aktivity [redacted] jsou současně provázány i s Rytířským řádem Křížovníků s červenou hvězdou, v jejichž nemovitosti na nábřeží u Karlova mostu (stavba č.p. 191, která je součástí pozemku parc. č. 70, v k.ú. Staré Město, obci Praha) provozuje jednak Muzeum Karlova Mostu, ale zejména u nábřeží provozuje kotviště svých lodí (tzv. kotviště Four seasons). O propojenosti podnikatele s církví vypovídá mimo jiné jeho přítomnost na (zřejmě nerespektující opatření proti epidemii COVID-19) oslavě pořádané v dubnu 2021 v Arcibiskupském paláci v Praze, nebo převzetí církevního řádu z rukou Dominika Duky. 4. Účastník řízení je přesvědčen, že se [redacted] svým jednáním pouze snaží o ochranu “svého” místa podnikání, těžiště jeho zdroje příjmů a pokouší se zabránit vzniku nezištného uměleckého díla, které by byť jen v teoretické rovině mohlo ohrozit potenciální prostorové rozrůstání jeho přístaviště apod. 5. Shora uvedené skutečnosti o provázanosti potvrzuje také fakt, že to byla právě obchodní společnost Pražské Benátky s.r.o., která v roce 2020 oslovila správce pražských náplavek (společnost TRADE CENTRE PRAHA a.s.) s žádostí o vyjádření k záměru umístit na Alšově nábřeží ponton s plovoucí lavičkou. Dopis s odpovědí správce byl však do správního spisu doložen Svatojánským spolkem. 6. Z přípisu Svatojánského spolku ze dne 21.9. 2020 zasláného k rukám ministra kultury vyplývá, že na místě plánovaného umístění lavičky Václava Havla umísťuje spolek během slavností Navalis molo sloužící jako hlediště. Kromě toho, že umístění lavičky fakticky nevyklučuje přistavení hlediště, které by na lavičku navazovalo, není účastníkovi řízení jasné, proč by se mělo bránit vzniku uměleckého díla z důvodu akce, která je pořádána jen jednou ročně, ledaže by do těchto míst chtěl [redacted] usadit vzácné hosty, jímž by tímto způsobem prokázal službu a svoji osobu současně vystavoval na odiv. – b. postava pana [redacted] – 1. Jedná se o spolužáka [redacted] ze střední školy, který je jeho blízkým spolupracovníkem a jeho společností fakturuje své služby, podporující zejména udržení monopolu Pražských Benátek s.r.o. v lodní dopravě v okolí Karlova mostu, vystupuje v médiích proti konkurenčním subjektům v lodní dopravě, a podniká kroky, které brání konkurenčním subjektům v získání přístupu k řece a tržních míst na prodej lodních lístků na Královské cestě. 2. Je jednatelem společnosti České rejdařství s.r.o., dříve Prezidentské plavby s.r.o, a prohrál dne 13. 5. 2013 se stěžovatelem významný soudní spor za nekalosoutěžní jednání a parazitování na obchodní značce. 3. Inicioval a nechal se citovat v řadě hanlivých mediálních výstupech proti záměru realizace LVH, rozesílal jejich redakcím a komunálním politikům lživé dopisy a udání, s neúplnými či nepravdivými informacemi. c. Svatojánský spolek z.s. –1. Spolek, jehož členem a bývalým předsedou je podnikatel [redacted] organizuje každoroční tzv. slavnosti Navalis,

které svůj předobraz dovozují z italských Benátek a tradice Sposalizio del mare (zásnuby dóžete s mořem), rituálního uctění moře a otevření plavební sezóny. Pořádaný festival se každoročně koná v jedné květnové sobotě. Jedna z hlavních částí – regata lodí – se koná právě v přístavišti Four Seasons podnikatele a na místě plánovaného umístění lavičky Václava Havla pořadatel umísťuje plovoucí hlediště. 2. Svatojánský spolek, který opakovaně podával podněty k přezkumnému řízení, a který též brání jejímu vzniku, tedy sám místo každoročně užívá, ačkoli ve svých dopisech argumentuje zničením pražského panoramatu v případě umožnění užití místa pro umístění objektu (pontonu). Je překvapivé, že takto argumentuje subjekt, který sám zapříčinil dlouhodobé vyvázání (prostorové umístění) nákladní lodi Tapas na daném místě. – d. Pražské Benátky s.r.o. – 1. Aktivita této společnosti, v níž podnikatel figuruje jako člen statutárního orgánu a sídlo mělo na adrese: „Rytířský Řád Křížovníků s červenou hvězdou, Praha 1, Staré Město, Platněřská 191/4“, která byla změněna na adresu totožnou, na níž má podnikatel Bergman současnou adresu trvalého pobytu (Platněřská 191/4, Staré Město, 110 00 Praha 1), je součástí podnikatelských aktivit generující zisk. 2. I tato společnost se proti záměru účastníka vehementně stavěla a snažila se realizaci Plovoucí lavičky Václava Havla zamezit. (pozn. následuje podrobná rekapitulace průběhu přezkumného řízení)

Pojem nezákonnosti správního rozhodnutí: – 1. Je zapotřebí předeslat, že zastřešujícím pojmem pro rozhodnutí, která nejsou bezvadná, je pojem „vadná rozhodnutí“. Tato skupina zmetků (právní pojem) se dělí na rozhodnutí věcně nesprávná a na rozhodnutí, která nemají všechny zákonem požadované náležitosti. Při posuzování vad je nutné mít na zřeteli jejich závažnost, a dále, zda by takto vadným rozhodnutím mohl být nějaký subjekt práva zkrácen na svých právech. 2. Posuzuje-li správní orgán rozhodnou otázku tak, že je nucen využít správního uvážení (tj. diskreční pravomoc jako možnost po zvážení všech okolností zvolit jedno z možných řešení, které jim konkrétní právní norma nabízí), pak nepůjde o rozhodnutí nezákonné, ale toliko věcně nesprávné. V takovém případě je možné takové rozhodnutí napravit jen změnou nebo je nutné ho zrušit a rozhodnout znovu. Toto je možné pouze v odvolacím řízení nebo v řízení o rozkladu, podnět k odvolacímu nebo rozkladnému řízení musí vyjít od účastníka. Vadu, která spočívá pouze v jeho věcné nesprávnosti, nemůže správní orgán napravit z moci úřední (ex offio). Účastník tvrdí, že Odbor památkové péče Ministerstva kultury svým rozhodnutím sleduje jen (potenciální) věcnou nesprávnost, nikoli však nápravu zjevné nezákonnosti: všechny výtky, tak jak jsou uvedeny na str. 3 a 4 tímto rozkladem napadeného rozhodnutí, míří k věcné polemice s OPP MHMP „proč se tento orgán nevyrovnal s tím či oním“, „co vzal za zjištěné“, „jak interpretoval obsah listin“, „čím argumentoval a proč“ atp. c. Smysl, účel, přípustnost přezkumného řízení obecně 1. Přezkumné řízení je mimořádným prostředkem, jímž dochází k přezkoumání a změně či zrušení již pravomocného rozhodnutí správního orgánu. Přezkumné řízení jako takové lze zahájit jen z moci úřední pro důvodnou pochybnost o souladnosti rozhodnutí s právními předpisy. MK OPP přistoupil k aplikaci § 97, dle něhož musí být porušení právního předpisu zjištěno, popsáno a deklarováno, a to zcela konkrétně a srozumitelně. 2. Přezkumné řízení není mimo jiné přípustné, jestliže účastníkovi byl rozhodnutím udělen souhlas k právnímu jednání a žadatel nabyl práv v dobré víře. Účastník tvrdí, že arg. a maiori ad minus (od většího k menšímu), je-li zásah prostřednictvím přezkumného řízení zapovězen u (bezprostředních) souhlasů k právnímu jednání, musí tak být i u skutečností (resp. aktů aplikace práva), které takové právní jednání podmiňují, neboť ingerence pomocí dozorčího práva i do těch podmínkových či subsumovaných právních aktů by vyvolala tentýž zákonem reprobovaný (zakázaný) efekt (dovolené právní jednání by se stalo nedovoleným, splněná podmínka nesplněnou). Ostatně na tento dopad poukázalo ministerstvo samo v rozhodnutí MK OPP z 1. 3. 2021 na str. 4 druhý odstavec shora, v něm vytýká „nedůvodné povolení tzv. přípravy prací“ (což bezpochyby je „povolením k právnímu jednání“). Z uvedeného plyne, že zásah Odboru památkové péče Ministerstva kultury ČR by byl přípustný jen tehdy, jestliže by výsledek plynoucí z rozhodnutí Odboru památkové péče

MHMP získal ve zlé víře (*mala fidei*), přičemž tento předpoklad naplněn nebyl. Účastník tedy tvrdí, že zahájení přezkumného řízení i přes to, že zde byla v dobré víře nabytá práva povolující právní jednání, bylo nepřipustné. Pojmem dobrá víra se účastník zabývá dále v textu. 3. Přezkumné řízení může znamenat podstatný zásah do právní jistoty účastníka řízení, kdy stanovuje zákon jasné časové lhůty, v nichž může správní orgán přezkumné řízení zahájit, a zároveň se přikazuje správnímu orgánu vyvažovat resp. zkoumat, jakou jinou újmu při dosahování cíle zákonnosti (perfekce, bezvadnosti) tímto postupem může způsobit. Účastník tvrdí, že MK OPP zcela ignoroval svoji povinnost nastolit a vypořádat úvahu, zda a jaké dopady má (resp. může mít) zrušující rozhodnutí vydané v rámci přezkumného řízení na již nabytá práva účastníka a že jejich zrušení bude pro účastníka menší újmu než zachování vadného rozhodnutí; úvaha v tomto směru musí být přesná, konkrétní a přezkoumatelná, aby mohla adresátovi srozumitelně vysvětlit, proč a čím reprezentovaný veřejný zájem převládá nad jeho v dobré víře nabytými právy. 4. Jakkoli správní orgán konstatoval, že zjistil „jiný“ skutkový stav, než ke kterému došel OPP MHMP (domnělé nedostatky u souhlasného stanoviska Povodí Vltavy, nebo vůbec nespecifikované nedostatky u listin zmíněných pod šestou odrážkou na str. 3 tímto rozkladem napadeného rozhodnutí), nijak to v odůvodnění rozhodnutí blíže nerozvádí. Účastník tvrdí, že zjišťování a výklad obsahu listin, založených ve spisu, je provádění důkazů a v tomto důsledku zjišťování skutkového stavu, čemuž ale neodpovídá příslušná (chybějící) pasáž rozkladem napadeného rozhodnutí.

Účastník tvrdí, že nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře (závazného stanoviska Magistrátu hlavního města Prahy, odboru kultury, památkové péče a cestovního ruchu, č.j. MHMP 354306/2019, sp. zn. S-MHMP 803197/2018 Cír, ze dne 22. 2. 2019), které konkretizuje dále. d. Přezkumné řízení a ochrana nabytých práv 1. Přezkumné řízení je mimořádným prostředkem, který zasahuje do již pravomocného rozhodnutí správního orgánu. Aplikace tohoto postupu a případné zrušení přezkoumávaného rozhodnutí musí být prováděno při zachování zásady proporcionality. Při využívání § 94 a násl. správního řádu je třeba dbát toho, že každý vrchnostenský správní akt, rozhodnutí, je již pojmově zásahem do subjektivních oprávnění a povinností osoby. Jestliže se rozhodnutí stane pravomocným (doslova „nabude moci práva“, stává se právem), jejím vázán nejen jeho adresát, ale i jeho původce a rozhodnutí je považováno za zákonné a věcně správné. Je samozřejmé, že právo musí stanovit mechanismy, jak odstranit akty nezákonné, které se staly právem. Tyto mechanismy jsou však výjimkou, jejich uplatnění je vázáno na přísné podmínky a užijí se jen tam, kde zájem na odstranění nezákonnosti vyžaduje prolomení shora naznačených principů, a jen v rozsahu nezbytném k dosažení účelu (zásada *ne ultra vires*). I v případě rozporu přezkoumávaného rozhodnutí s právními předpisy však musí přezkoumávající orgán dbát na zachování proporcionality mezi právy účastníka nabytými v dobré víře a právní jistotou na straně jedné a požadavkem na zákonnost na straně druhé. 2. Tím, že správní orgán zrušil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru kultury, památkové péče a cestovního ruchu, č.j. MHMP 354306/2019, sp. zn. S-MHMP 803197/2018 Cír, ze dne 22. 2. 2019, došlo k negaci legitimního očekávání založeného závazným stanoviskem a účastník se nachází situaci, kdy je zasaženo do jeho právní sféry. Účastník je přesvědčen, že správní orgán rozhodl ve věci, v níž je užití přezkumného řízení nepřipustné (vyloučeno), a to z důvodu zásahu do uděleného souhlasu k právnímu jednání, jež nabyl v dobré víře (viz výše). 3. Správní orgán (MK OPP) v napadeném rozhodnutí zcela ignoroval zákon v materiálním smyslu, tedy jako právní předpis aplikovaný ve své závazné podobě dané ustálenou judikaturou, a rezignoval na posouzení proporcionality mezi ochranou veřejného zájmu a zájmem účastníka na právní jistotě a ochraně jím v dobré víře nabytých práv. Účastník tvrdí, že rozhodnutí, jímž bylo zrušeno rozhodnutí o kladném vyřízení jeho žádosti, způsobuje výrazné zhoršení jeho právní jistoty a omezuje jeho majetková práva, neboť v této věci již učinil mnohé kroky, o nichž MK OPP již informoval kupř. „V období mezi 10. dubnem 2019 a 22. srpnem 2019 jsem tedy v dobré víře na základě

pravomocného rozhodnutí č.j. MHMP 354306/2019 ze dne 22. února 2019 vynaložil značné a vyčísitelné finanční prostředky na: zakoupení autorské licence k uměleckému dílu Plovoucí lavička Václava Havla; pořízení detailní projektové dokumentace k uvedenému uměleckému dílu ve shodě s vydanými povoleními a správními orgány nařízenými omezeními; fyzickou výrobu pontonu s lavičkou, schodiště a jeho závěsných prvků; pokrytí nezbytných administrativních a provozních nákladů spojených s realizací díla. Veškeré tyto finanční prostředky jsem vynakládal v dobré víře. Účastník je přesvědčen, že v posuzovaném případě výrazně předčí jeho práva a ochrana právní jistoty veřejný zájem na nápravě domněle nezákonného rozhodnutí, a proto je postup správního orgánu (MK OPP) jako takový vadný a tento nedostatek lze zhojit jen jeho zrušením a zastavením přezkumného řízení. e. Délka trvání řízení a dobrá víra účastníka řízení 1. Podle nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 17/16, je-li správní rozhodnutí v rozporu s objektivním právem (nebo vydáno na základě vad řízení), musí správní orgán při uplatnění prostředků dozorcího práva podle správního řádu (č. 500/2004 Sb.) při svém rozhodování zohlednit, z jakých důvodů k přijetí takového rozhodnutí došlo, a jaké následky by jeho zrušení mělo. Musí jednotlivé případy hodnotit z hlediska dobré víry oprávněných z rozhodnutí, jejich důvěry v zákonnost rozhodnutí, ale i jejich podílu na důvodech nezákonnosti. 2. Závěr o nedostatku dobré víry nemůže vyplývat jen z konstatování, že oprávněný měl povědomí o určitých skutečnostech, které podle mínění soudu způsobují nezákonnost správního rozhodnutí, pokud zároveň není prokázáno, že oprávněný věděl či měl vědět též o tom, že jde o skutečnosti právně relevantní. Nedostatek dobré víry tedy není dán jen tím, že oprávněný nepředpokládal, jaký výklad práva zaujmou orgány veřejné moci v rámci uplatnění prostředků dozorcího práva vůči pravomocnému rozhodnutí (§ 94 odst. 4 a 5 správního řádu). 3. Ve shora uvedeném nálezu Ústavního soudu bylo dále seznáno, že v daném ohledu požadavek ochrany práv nabytých v dobré víře vyjadřuje hledisko, které může vést k tomu, že zahájené přezkumné řízení se z tohoto důvodu zastaví, a to i přesto, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy. Požadavek ochrany subjektivních práv nabytých v dobré víře získává „navrch“ před požadavkem objektivní zákonnosti rozhodnutí. Jestliže správní orgán dojde v přezkumném řízení k závěru, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, je povinen zohlednit dopady svého případného meritorního rozhodnutí vůči právům nabytým v dobré víře. Kritériem je újma, která by vznikla některému účastníkovi, jenž nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, vlivem zrušení nebo změnou původního rozhodnutí v přezkumném řízení. Ústavní soud uzavřel, že pokud by tato újma byla ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla nezákonným rozhodnutím jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, přezkumné řízení se zastaví. Jak k tomu dodal Nejvyšší správní soud (srov. rozsudek ze dne 21. 1. 2010, č. j. 6 As 36/2009-162), i v případě rozporu přezkoumávaného rozhodnutí s právními předpisy však musí přezkoumávající orgán dbát na zachování proporcionality mezi právy účastníka nabytými v dobré víře a právní jistotou na straně jedné a požadavkem na zákonnost na straně druhé. Účastník tvrdí, že tuto úvahu MK OPP vůbec neprovedlo (nevážilo jednotlivé dopady svého rozhodnutí) a jeho rozhodnutí je tedy nezákonné. Účastník řízení je toho názoru, že uplynutím lhůty stanovené dle § 97 odst. 2 spr. ř. došlo ke ztrátě kompetence k vydání rozhodnutí v přezkumném řízení pro překročení časového limitu, přičemž se neztotožňuje s výkladem Nejvyššího správního soudu, který tento úsek vymezil jen pro první vydání rozhodnutí v přezkumném řízení. Účastník řízení považuje tento výklad za překonaný, neboť je nutné v tomto konkrétním případě soudit, že ve věci rozhoduje jeden ústřední orgán státní správy s tím, že ten je dělen na dva správní orgány na subordinačním principu, a proto není možné připustit, aby rozhodovací “ping-pong” mohl probíhat do nekonečna, neboť plynutí času je samo o sobě právní skutečností, která představuje ochranu nabytých práv. Neustálá proměna právní situace, kdy rozhodnutí OPP MHMP „neplatí“, a zase „platí“, je sama o sobě škodlivá resp. popírající princip právní jistoty a ochrany práv nabytých v dobré víře, a proto ústavně souladný výklad daného ustanovení je jen ten, že uvedená lhůta 15 měsíců je stanovena pro

dosažení pravomocného rozhodnutí v přezkumném řízení. Účastník tvrdí, že tato lhůta byla překročena, a i z tohoto důvodu má být rozhodnutí MK OPP zrušeno a přezkumné řízení zastaveno.

Návrh účastníka řízení: - Účastník má za to, že rozkladem napadené rozhodnutí Ministerstva kultury ČR ze dne 10. listopadu 2022, č.j. MK 65293/2022 OPP, sp. zn. MK-S 5731/2019 OPP: a) nespĺnilo závazný právní názor Městského soudu v Praze č.j. 14 A 188/2021-45 ze dne 7. 6. 2022 a nenapravilo nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, jak byla tato závada vytčena v bodě 23 až 28, nebo v bodě 31 rozsudku, b) ignoruje právo, c) zrušením rozhodnutí OPP MHMP zasáhlo do práva účastníka na realizaci kulturně- a památkově přínosného projektu "Plovoucí lavička Václava Havla", jakož i do práva na ochranu v dobré víře nabytých práv účastníka a jeho legitimních majetkových práv (náklady vynaložené na vyřízení administrativních procesů a povolení, jakož i na realizaci vlastního pontonu / mola), přičemž nerespektoval závaznou a ustálenou judikaturu, dle níž měl své rozhodnutí náležitě odůvodnit se zřetelem k poměřování zásahu do právní jistoty účastníka vč. ochrany jím v dobré víře nabytých práv na straně jedné a ochrany veřejného zájmu na straně druhé, a proto nezbývá, aby za takto nastolené situace ministr kultury rozkladem napadené rozhodnutí MK OPP ze dne 1. 3. 2021, č.j. MK 14807/2021 OPP, sp. zn. MK-S 5731/2019 OPP zrušil a přezkumné řízení zastavil.“

V souladu s § 152 správního řádu bylo přezkoumáno rozkladem napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které rozhodnutí předcházelo, a to s přihlédnutím k námitkám v rozkladu uvedeném a rovněž s přihlédnutím k rozsudku Městského soudu v Praze č.j. 14 A 188/2021 – 45 ze dne 7. 6. 2022.

S ohledem na skutečnost, že výše citovaným rozsudkem Městského soudu v Praze č.j. 14 A 188/2021 – 45 ze dne 7. 6. 2022 byla věc vrácena Ministerstvu kultury k dalšímu řízení s tím, že se má při vydávání nového rozhodnutí řídit závazným právním názorem, který soud v tomto rozsudku vyslovil ve smyslu § 78 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, jsem se především zabýval hodnocením, zda Ministerstvo kultury v novém rozhodnutí dostatečně splnilo všechny pokyny soudu, resp. napravilo soudem vytknuté nedostatky, které byly důvodem pro vrácení věci Ministerstvu kultury k novému projednání. Pokud by to splněno nebylo a přesto bylo rozkladem napadené rozhodnutí potvrzeno, pak by to bylo důvodem pro vyhovění případné nové žalobě a pro vydání již v pořadí druhého rozsudku, kterým se tato věc opětovně vrací Ministerstvu kultury k dalšímu řízení.

Shledal jsem, že Městský soud v předmětném rozsudku neshledal jako dostatečné vypořádání tvrzených práv účastníka nabytých v dobré víře takto, cit.: „Ministerstvo se ani nijak nezabývalo splněním druhé podmínky, tedy přiměřeností svého rozhodnutí. Jak vyplývá z výše uvedeného, v přezkumném řízení je nutno zohlednit dobrou víru subjektu, který nabyl rozhodnutím práva. Tyto úvahy v prvostupňovém rozhodnutí nejsou učiněny vůbec. Ministr v závěru svého rozhodnutí v reakci na námitku žalobce pouze uvádí, že žalobci nemohly vzniknout žádné náklady v dobré víře, neboť pouze na základě Závazného stanoviska nemohl přistoupit k realizaci. Tato úvaha je jistě relevantní pro posouzení přiměřenosti. Není však dostatečná. Ministr nevysvětluje, jaká další rozhodnutí mají být ve věci vydána. Závazným stanoviskem bylo rozhodnuto ve věci, o které není příslušný rozhodovat stavební úřad (§ 44a odst. 3 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů). Ministr také nijak nevysvětlil, proč by náklady, které žalobce vynaložil po pravomocném rozhodnutí, kterým byl záměr schválen, byly předčasné, byť by měly následovat ještě další fáze řízení. Žalobce například uváděl jako náklad i pořízení detailní projektové dokumentace. Ministr však zejména ani nevysvětlil, jaká újma vznikla veřejnému zájmu nebo jinému účastníkovi a způsobené újmy nijak nepoměřil.“

V návaznosti na výše uvedenou výtku soudu vyslovenou v předmětném rozsudku konstatuji, že Ministerstvo kultury v rozkladem napadeném rozhodnutí č.j. MK 14807/2021 OPP ze dne 1. 3. 2021 ohledně vypořádání práv účastníka nabytých v dobré víře znovu téměř doslovně převzalo pouze argumentaci tehdejšího ministra, kterou soud v předmětném rozsudku shledal jako nedostatečnou a tato nedostatečnost byla důvodem pro vrácení věci k novému projednání Ministerstvu kultury.

Ministerstvo kultury tak v rozkladem napadeném rozhodnutí ze dne 10. 11. 2022 opětovně konkrétně konstatovalo totéž, co již uvedl tehdejší ministr kultury, že cit.: „MK OPP uvádí, že pouze na základě přezkoumávaného závazného stanoviska MHMP OPP ze dne 22. 2. 2019 ještě nebylo možné přikročit k vlastní realizaci plovoucí lavičky Václava Havla a k výstavbě navazujícího schodiště. Náklady v dobré víře by tak bylo možné vynaložit až po vydání následných rozhodnutí ze strany příslušného stavebního úřadu a vodoprávního úřadu, které by opravňovaly zahájit vlastní realizaci tedy instalaci díla. Taková rozhodnutí však vydána nebyla, resp. nebyla doložena ani zmíněna.“

Tuto argumentaci soud v předmětném rozsudku nepovažoval za dostatečnou z důvodu, že v ní absentuje konkrétní specifikace a identifikace „následných rozhodnutí ze strany příslušného stavebního úřadu a vodoprávního úřadu, které by opravňovaly zahájit vlastní realizaci (instalaci) díla“, když v tomto směru dospěl k závěru, že „nevysvětluje, jaká další rozhodnutí mají být ve věci vydána. Závazným stanoviskem bylo rozhodnuto ve věci, o které není příslušný rozhodovat stavební úřad (§ 44a odst. 3 zákona č. 20/1987 Sb.). Ministr také nijak nevysvětlil, proč by náklady, které žalobce vynaložil po pravomocném rozhodnutí, kterým byl záměr schválen, byly předčasné, byť by měly následovat ještě další fáze řízení. Žalobce například uváděl jako náklad i pořízení detailní projektové dokumentace. Ministr však zejména ani nevysvětlil, jaká újma vznikla veřejnému zájmu nebo jinému účastníkovi a způsobené újmy nijak nepoměřil.“

Mám tak za to, že převzetím soudem neakceptované argumentace Ministerstvo kultury zatížilo své rozhodnutí stejnou vadou, pro kterou soud zrušil rozhodnutí tehdejšího ministra. Pokud by bylo rozkladem napadené rozhodnutí nyní potvrzeno, pak by v případě podání nové žaloby bylo soudem opětovně zrušeno právě z důvodu nedostatečného vypořádání práv účastníka nabytých v dobré víře.

Dále pak bylo v předmětném rozsudku soudem vytknuto prvoinstančnímu rozhodnutí Ministerstva kultury č.j. MK 14807/2021 OPP ze dne 1. 3. 2021 mj., že „důvody pro rozpor Závazného stanoviska s právními předpisy nejsou z prvoinstančního rozhodnutí zřejmé, ani kdyby soud vzal v potaz část rozhodnutí, kde žalovaný rekapituluje dosavadní řízení. Na s. 3 rozhodnutí ministerstvo kopíruje obsah jednoho svého předchozího rozhodnutí ve věci, kde jsou uvedeny „argumenty“ pro konstatování nezákonnosti Závazného stanoviska. Nicméně ani zde soud žádné skutečné argumenty neshledal. Je zde opět pouze uveden prostý výčet nedostatků Závazného stanoviska bez jakékoliv argumentace o způsobené nezákonnosti, shodně jako v závěru rozhodnutí.“

Konkrétně jsem tak shledal, že v soudem posuzovaném rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 1. 3. 2021 je na soudem zmíněné straně 3 mj. uvedeno, cit.: „Při vydání rozhodnutí nebyla vzata v úvahu či byla obejitá řada závazných předpisů platných na úseku památkové péče (namátkou: základní zásady správního řízení - ustanovení § 2 odst. 1, 2 a 4 a § 3 správního řádu vztahující se na vydávání správních rozhodnutí, zásady vládního nařízení č. 66/1971 Sb., o památkové rezervaci v hl.m. Praze, a v neposlední řadě zásady upravené v ustanoveních § 1, § 5, § 6a a § 14 památkového zákona. Předmět ochrany v daném území a důvody nutnosti jejího zachování vyplývají z uvedeného právního předpisu, když i na ně poukazuje vyjádření odborné

instituce, které je součástí správního spisu, s jejímiž závěry se MK OPP v celém rozsahu ztotožnilo; proto také příslušné argumenty nejsou opakovány v odůvodnění tohoto rozhodnutí s tím, že odkaz na shora uvedený obsah spisového materiálu je plně dostačující.“

Soud v předmětném rozsudku tedy i toto vyhodnocení na str. 3 rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 1. 3. 2021 shledal jako nedostatečné, avšak Ministerstvo kultury toto vyhodnocení doslovně zopakovalo na str. 9 rozkladem napadeného rozhodnutí ze dne 10. 11. 2022, aniž by následně tuto stávající argumentaci ohledně jednotlivých konkrétních porušených ustanovení předpisů dostatečně podrobně rozvedlo, čímž tak nedostalo požadavku soudu vysloveném v předmětném rozsudku, že „Rozhodnutí v přezkumném řízení tak musí obsahovat jasné označení právního předpisu, s kterým je přezkoumávané rozhodnutí v rozporu a přesné důvody, proč.“ Ministerstvo kultury tím své rozhodnutí ze dne 10. 11. 2022 zatížilo touž vadou, pro kterou byla věc vrácena Ministerstvu kultury k dalšímu řízení.

Na základě výše uvedeného jsem proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí, že dle § 152 odst. 5 a § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu se rozkladem napadené rozhodnutí zrušuje a věc se vrací Ministerstvu kultury k novému projednání. Zároveň tímto vyslovuji závazný právní názor, který spočívá v tom, že Ministerstvo kultury po vrácení věci k novému projednání provede ve svém novém rozhodnutí řádné vypořádání práv účastníka nabytých v dobré víře s tím, že pouhé převzetí předchozího vypořádání z rozhodnutí tehdejšího ministra nelze dle závazného právního názoru soudu v předmětném rozsudku považovat za dostatečné a je tedy nutno řádně specifikovat a pak náležitě vyhodnotit a poměřit újmu veřejnému zájmu ve vztahu k újmě způsobené na právech, které účastník dle svých tvrzení nabyl v dobré víře. V tomto je nutno vyjít z tvrzení účastníka o újmě na jeho právech nabytých v dobré víře specifikovaných též v nyní projednávaném rozkladu ze dne 6. 12. 2022. Dále pak Ministerstvo kultury ve svém novém rozhodnutí uvede přesné označení konkrétních ustanovení právních předpisů, s kterým je přezkoumávané rozhodnutí v rozporu a zároveň k tomu uvede přesnou specifikaci důvodů, proč, jak, čím a nakolik závažně byla tato jednotlivá ustanovení konkrétně porušena do té míry, že se nejedná o pouhé formální pochybení, nýbrž o natolik závažnou vadu zákonnosti, která je důvodem pro zrušení přezkoumávaného rozhodnutí.

S ohledem na zásadu dvouinstančnosti nelze shora zmíněné vyhodnocení dodatečně provést a objasnit v rozhodnutí o rozkladu, neboť účastník by již nemohl výsledek takového vyhodnocení napadnout řádným opravným prostředkem. Proto takové vyhodnocení musí být provedeno již v prvoinstančním rozhodnutí. Nezbyvá tak než rozkladem napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc k novému projednání Ministerstvu kultury. Potvrzení rozkladem napadeného rozhodnutí není možné, neboť obsahuje tytéž vady, pro které byla již věc předmětným rozsudkem vrácena Ministerstvu kultury k novému projednání s tím, že v případě podání nové žaloby proti takto potvrzenému rozhodnutí by soud musel rozhodnout stejným způsobem.

Závěrem na okraj podotýkám, že jsem se neztotožnil s argumentací účastníka v rozkladu týkající se jím tvrzeného uplynutí 15 měsíční lhůty dle § 97 odst. 2 správního řádu, neboť v tomto směru jsem se plně ztotožnil s argumentací soudu v předmětném rozsudku, kde konstatoval, že cit.: „Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu se tato podmínka (dodržení 15 měsíční lhůty) vztahuje pouze na první v přezkumném řízení vydané rozhodnutí prvního stupně. Po zrušení prvního v přezkumném řízení vydaného rozhodnutí prvního stupně lze pokračovat v přezkumném řízení a vydat v něm, a to případně i opakovaně, další rozhodnutí prvního stupně bez ohledu na lhůtu stanovenou v § 97 odst. 2 správního řádu (rozsudek ze dne 2. 7. 2010, č. j. 7 As 21/2010-232). Tato judikatura nebyla dosud překonána a soud nevidí v tomto případě důvod, proč by se od ní měl odchylovat. Závazné stanovisko bylo vydáno dne 22. 2. 2019. První rozhodnutí o jeho zrušení žalovaný vydal dne 22. 8. 2019. Lhůta 15 měsíců byla tedy zachována.“

Dále konstatuji, že jsem se nezabýval vyhodnocením argumentace účastníka obsažené v rozkladu týkající se tvrzeného souladu projektu plovoucí lavičky Václava Havla s předpisy na úseku státní památkové péče ve vztahu k argumentaci obsažené ve vyjádření NPU, neboť v tomto se plně ztotožňuji s následujícím konstatováním soudu uvedeném v předmětném rozsudku, cit.: „Závěrem soud podotýká, že pokud jde o argumentaci žalobce proti názoru Národního památkového ústavu, tak tato není v tomto řízení relevantní, proto se jí nezabýval. V rámci této žaloby mohl posoudit pouze zákonnost rozhodnutí v přezkumném řízení. Nakonec ani správní orgány se (správně) meritem otázky, zda záměr je v souladu s předpisy na poli památkové péče, nezabývaly.“.

K projednání podaného rozkladu byla svolána ustavená rozkladová komise, která věc komplexně posoudila a na základě výše uvedeného mně navrhla rozhodnout tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí je podle § 91 odst. 1 a § 152 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, konečné a n e l z e se proti němu dále odvolat.

Mgr. Martin Baxa, v. r.
ministr kultury

otisk úředního razítka

Za správnost vyhotovení:
JUDr. Petr Strupek, v. r.

Na vědomí obdrží:

Ministerstvo kultury, OPP/P, zde
Národní památkový ústav, generální ředitelství, Valdštejnské nám. 3, 118 01 Praha 1
Národní památkový ústav, ú.o.p. v hl. m. Praze, Na Perštýně 12/356, 110 00 Praha 1
Magistrát hl. m. Prahy, odbor památkové péče, Mariánské náměstí 2, 110 00 Praha 1